

dor a Nadal amb una acordió. Recordo com ens acusava sense parar d'incompliment de contracte. Tenia tota la raó del món perquè el pacte ens obligava a pagar-li jornal, donar-li berena i per damunt de tot ajudar-lo a carregar la molesta acordió. Ell contra els quintos tenia totes les de perdre essent, com era, además el més jovenet. No recordo si li varem pagar, però suposo que sí; certament va fer dieta com tots i la pesada acordió la va carregar, pobret, ell sol. Es van efectuar investigacions científiques. Ens interrogàvem, tot fent camí de si els pollastres que portàvem penjats del gaiato podien o no nadar. La fortíssima calor ens inspirava aquests pensaments d'aigua i bany de la mateixa manera que els viatgers del desert els venen mixatges d'oasis i fonts. Ningú donava una resposta concloent i això ens obligava a experimentar en viu. El laboratori de la prova, fou la bassa del Mas d'en Ramona i el resultat positiu. Podem afirmar que els pollastres

llençats a una bassa son capaços de nadar estupefactament.

No mereïem que ens donaren res i tot per culpa d'Agustinet de Cabrera. Al molt roïn se li va ocórrer de caçar una serp i posar-la dins la cistella dels ous amb la maquiavélica intenció d'assustar les dones que ens donaven. També varen furar un pollastre a la partida de baix i vàrem patir la lògica denúncia de l'amo.

Si aquests i altres malcriaments, després de vint-i-cinc anys prescrits, han estat relacionats es primerament per fer-ne pública confessió amb la finalitat de que la mateixa serveixi de penitència i en segon lloc perquè ens faci una miqueta més tolerants quan jutgem i re-traem, i tenim l'obligació de fer-ho, les malifetes dels actuals quintos.

Els quintos del 69 també vàrem fer coses positives. Per Pasqua vam captar pel poble i recollíem els pastissos a sobre de canyissos coberts d'un llençol immaculat. Això permetia que fossin admirats per tot el poble. Aquest costum

s'ha perdut llastimosament i ha estat substituït pel més efectiu, i gens brillant, transport motoritzat. El dinar de quintos fou al bar "Les Coves", regentat aleshores per Vicent el Rosset, i per primera vegada vam assistir al final del menjar, al moment dels pastissos i el café, quintes degudament invitades. La societat de l'època era misògina i relegava la dona. L'esperit dels quintos anticipava les actituds democràtiques i més igualitàries que no tardarien en aplegar al nostre país. El voler comptar també amb les quintes, fou possible, el precedent de les actuals celebracions conjuntes de xics i xiques.

A més d'aquestes memorances ens venien al pensament altres records que comentàvem desordenadament. Parlàvem de la doctrina i de Pilarin, del senyor Rector que ens la preguntava; de com jugàvem a bous i a guerra a les eres; dels berenars d'una pesseta d'atun que era l'equivalent a dos ratlletes de la balança de la tenda de Vi-

centú, de Ca Paca, d'Agustina de Federica o Ca Juan de la Tenda Nova; dels banys als tolls de la Corbella, l'Escorpié o els Capellanets; de l'escola autoritària i les formacions quasi militars que ens feien sortir per assistir al alçar la bandera; de les mitiques Dª Pilarin i Dª Lolita i tants records més que sorgien encadenats uns dels altres...

Quan un és quinto ho és tot l'any i no només un dia. Per això mateix els quintos veterans varem participar a la cavalcada del dia catorze d'agost i després, a la nit, vam sopar a la piscina. El dia vint-i-set d'agost per gastar els diners de la carrossa i les últimes quatre perres que poseiem soparem al Frankfurt i ballàrem a la disco ritmes dels seixanta.

I no falla, cada vegada que ens reunim ens emplacem per un altre dia i la festa continua. La darrera resolució, majoritàriament refrendada, ens convoca, no podia ser d'altra manera, a un nou menjar conjunt. Falta decidir el dia però el menú està ja mig triat.

Ampit: Nadal. D'esquerra a dreta: Miquel Mas d'En Ramona, Cesirio Sales, Paco Don Vito, Ximo Gasparet, Ferrer, Agusti Cabrens.

Gasparet, de safari.